

The Holy See

**MESSAGGIO DI SUA SANTITÀ
BENEDETTO XVI
PER LA QUARESIMA 2008**

“Cristos s-a făcut sărac pentru voi” (Cfr 2 Cor 8,9)

Dragi frați și surori în Cristos!

1. În fiecare an, Postul Mare ne oferă o ocazie providențială pentru a medita în profunzime sensul și valoarea vocației noastre de creștini și ne stimulează să redescoperim milostivirea lui Dumnezeu pentru a deveni, la rândul nostru, mai milostivi față de frații noștri. În timpul Postului Mare Biserica are grijă să propună câteva angajamente specifice care să însoțească concret credincioșii în acest proces de reînnoire interioară: acestea sunt *rugăciunea*, *postul* și *pomana*. Anul acesta, în obișnuitul Mesaj al Postului Mare, doresc să mă opresc pentru a reflecta asupra practicii pomenii, care reprezintă un mod concret de a veni în ajutorul celor care au nevoie și, în același timp, un exercițiu ascetic pentru a ne detașa de bunurile pământești. Cât de puternică este atracția bunurilor materiale, și cât de hotărâtă trebuie să fie decizia noastră de a nu le idolatriza, o afirmă Isus cu o forță deosebită: “Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și mamonei” (Lc 16,13). Pomana ne ajută să învingem această ispită constantă, educându-ne să mergem în întâmpinarea necesităților aproapelui și să împărtășim cu ceilalți ceea ce avem mulțumită bunătății divine. Spre aceasta tind colectele speciale în favoarea celor săraci, care sunt făcute în Postul Mare în multe părți ale lumii. În acest fel, purificării interioare i se adaugă un gest de comuniune eclezială, așa cum se făcea și în Biserica primară. Sfântul Paul vorbește în Scrisorile sale despre colecta în favoarea comunității din Ierusalim (cfr 2 Cor 8-9; Rom 15,25-27).

2. După învățătura evanghelică, noi nu suntem proprietari, ci administratori ai bunurilor pe care le avem: acestea, așadar, nu trebuie considerate ca proprietate exclusivă, ci ca mijloace prin care Domnul cheamă pe fiecare dintre noi să devină instrument al Providenței sale față de aproapele. După cum amintește *Catehismul Bisericii Catolice*, bunurile materiale au o valoare socială, după principiul destinării lor universale (cfr n. 2404).

În Sfânta Evanghelie este clar avertismentul lui Isus față de cei care au și utilizează doar pentru sine bogățiile pământești. În fața mulțimilor care, lipsite de toate, suferă foamea, cuvintele Sfântului Ioan, dobândesc tonalitatea unei muștrări puternice: “Dacă cineva are bogățiile lumii și-l vede pe fratele său, care este în nevoie, și își închide inima față de el, cum poate să rămână în acela iubirea lui Dumnezeu?” (1 In 3,17). Cu atât mai mult răsună chemarea la împărțirea bunurilor în acele țări în care populația este majoritar creștină, fiind mai gravă responsabilitatea lor în fața mulțimii care suferă în sărăcie și uitare. A-i ajuta este o datorie față de dreptate, înainte de a fi un act de milostivire.

3. Sfânta Evanghelie pune în lumină o caracteristică specifică a pomenii creștine: trebuie să fie făcută în ascuns. “Să nu știe stânga ta ce face dreapta ta”, spune Isus, “pentru ca pomana ta să fie în ascuns” (Mt 6,3-4). Și cu puțin înainte spusese că nu trebuie să ne lăudăm cu faptele noastre bune, pentru a nu risca să rămânem fără răsplata cerească (cfr Mt 6,1-2). Grija ucenicului este ca totul să slujească mai marea slavă a lui Dumnezeu. Isus avertizează: “Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât ei să vadă faptele voastre bune și să-l preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Mt 5,16). Totul trebuie să fie, așadar, îndeplinit spre slava lui Dumnezeu și nu a noastră. Această conștiință să însoțească, dragi frați și surori, fiecare gest de ajutorare a aproapelui, evitând să se transforme într-o modalitate de a ne scoate în evidență pe noi înșine. Dacă în săvârșirea unei fapte bune nu avem ca scop slava lui Dumnezeu și adevărul bine al fraților, dar căutăm mai întâi avantajele personale sau laudele, ieșim în afara opticii evanghelice. În societatea modernă a imaginii trebuie să veghem cu atenție, pentru că această ispită este frecventă. Pomana evanghelică nu este o simplă binefacere: este mai curând o expresie concretă a carității, virtute teologală care cere convertirea interioară la iubirea lui Dumnezeu și a fraților, imitându-l pe Isus Cristos, care prin moartea pe cruce s-a dăruit cu totul pentru noi. Cum să nu-i mulțumim lui Dumnezeu pentru numeroasele persoane care în ascuns, departe de reflectoarele societății mediatizate, îndeplinesc cu acest spirit acțiuni generoase de susținere a aproapelui care se află în dificultate? Degeaba dăm bunurile noastre altora dacă inima noastră se umple de trufie: iată de ce nu caută o recunoaștere umană pentru operele de milostivire, cel care știe că Dumnezeu “vede în ascuns” și în ascuns răsplătește.

4. Invitându-ne să vedem pomana cu o privire mai profundă, care să pătrundă dincolo de dimensiunea pur materială, Sfânta Scriptură ne învață că se află mai multă bucurie în a da decât în a primi (cfr *Fap* 20,35). Când acționăm cu iubire exprimăm adevărul ființei noastre: am fost creați nu pentru noi înșine, ci pentru Dumnezeu și pentru frații noștri (cfr *2 Cor* 5,15). Ori de câte ori, când din iubire față de Dumnezeu, împărțim bunurile noastre cu aproapele în dificultate experimentăm că plinătatea vieții se naște din iubire și că totul se reîntoarce ca o binecuvântare sub forma păcii, a satisfacției interioare și a bucuriei. Tatăl ceresc răsplătește pomana noastră cu bucuria sa. Ba mai mult, Sfântul Petru citează printre roadele spirituale iertarea păcatelor. “Dragostea - scrie el - acoperă o mulțime de păcate” (1 Pt 4,8). Așa cum se repetă des în liturgia din Postul Mare, Dumnezeu ne oferă nouă păcătoșilor posibilitatea de a fi iertați. Faptul că împărțim cu cei săraci ceea ce avem, ne dispune la primirea acestui dar. Mă gândesc, în acest

moment, la cei care simt greutatea răului pe care l-au făcut, și chiar din cauza aceasta, se simt departe de Dumnezeu, înspăimântați și aproape incapabili de a alerga la El. Pomana, apropiindu-ne de ceilalți, ne apropie de Dumnezeu și poate să devină instrument de adevărată convertire și împăcare cu El și cu frații noștri.

5. Pomana ne educă la iubirea plină de generozitate. Sfântul Iosif Benedict Cottolengo obișnuia să spună: “Nu numărați niciodată bănuții pe care îi dăruieți, pentru că eu spun întotdeauna așa: dacă atunci când dați de pomană mâna stângă nu știe ceea ce face dreapta, nici cea dreaptă nu știe ceea ce face ea însăși” (*Cuvinte și gânduri*, Edilibri, n. 201). În această privință, este semnificativ episodul evanghelic al văduvei care, în sărăcia sa, depune în tezaurul templului “tot ceea ce avea pentru a trăi” (*Mc 12,44*). Mica și ne semnificativa sa monedă devine un simbol expresiv: această văduvă dăruiește lui Dumnezeu nu ceea ce are în plus, nu în primul rând ceea ce are, dar ceea ce este. Se dăruiește cu totul pe sine însăși.

Acest episod emoționant se află în cadrul descrierii zilelor care precedă patima și moartea lui Isus, care, cum observă Sfântul Paul, s-a făcut sărac pentru a ne îmbogăți cu sărăcia sa (cfr *2 Cor 8,9*); s-a dăruit pe sine însuși pentru noi. Postul Mare, prin practica pomenii ne îndeamnă să-l urmăm exemplul. La școala Sa putem să învățăm să facem din viața noastră un dar total; imitându-l reușim să fim disponibili, nu atât pentru a da ceva din ceea ce avem, cât mai ales pentru a ne dăruia pe noi înșine. Întreaga Evanghelie nu se rezumă oare în unica poruncă a carității? Practica pomenii în Postul Mare devine un mijloc pentru a trăi intens vocația noastră de creștini. Atunci când creștinul, se oferă în mod gratuit pe sine însuși, mărturisește că nu este bogăția materială cea care dictează legile existenței, ci iubirea. Ceea ce dă valoare pomenii este așadar iubirea, care inspiră forme diferite de dăruire, după posibilitățile și condițiile fiecăruia.

Dragi frați și surori în Cristos, Postul Mare ne invită să “ne antrenăm” din punct de vedere spiritual, și prin practica pomenii, pentru a crește în iubire și pentru a recunoaște în cei săraci pe însuși Cristos. În *Faptele Apostolilor* se spune că apostolul Petru îi zice ologului din naștere care cere de pomană la poarta templului: “Argint și aur nu am, însă ceea ce am, aceea îți dau: în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, ridică-te și umblă!” (*Fap 3,6*). Prin pomană dăruim ceva material, semn al darului cel mai mare pe care putem să-l oferim altora vestindu-l și mărturisindu-l pe Cristos, în al cărui nume se află viața cea adevărată. Acest timp să fie caracterizat de un efort personal și comunitar de adeziune a Cristos pentru a fi mărturisitori ai iubirii Sale. Maria, Mamă și Slujitoare fidelă a Domnului, să ajute credincioșii să continue “lupta spirituală” a Postului Mare înarmați cu rugăciunea, postul și practicarea pomenii, pentru a ajunge la celebrările Sărbătorilor Pascale reînnoiți în duh. Cu aceste îndemnuri dăruiesc cu bucurie tuturor Binecuvântarea Apostolică.

Din Vatican, 30 octombrie 2007

© Copyright 2007 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana